

1. BLOB

Mijn werk laat zien hoe ik de wereld ervaar in al haar chaotische schoonheid, grenzeloze pracht en poëtische bekoring. In tegenstelling tot het BOX-formaat dat je over het algemeen ziet in architectuur, met horizontale en verticale lijnen en hoekige ruimtes, is de BLOB amorf, rond, speels en onvoorspelbaar.

Het is niet te verwonderen dat het Westen deze zogenaamde vormloosheid lang heeft afgewezen: is dit immers niet de antithese van het verlangen in onze cultuur om onze omgeving te controleren en te rationaliseren?

BLOB is inderdaad organisch. Het toont een proces van eindeloze en niet-aflatende groei, van het minuscule naar het monumentale. Het is een spat, een gigantische regendruppel, een kosmisch ei: een energiestoot die elke dimensie destabiliseert en nieuw leven schept.

Kiezen voor een wereld in een permanente BLOB betekent kiezen voor een wereld van innovatie, van grenzeloze, uitdagende verbeelding – onvoorspelbaar en onstuitbaar.

Voor mij gaat BLOB vooral over vrijheid die naar buiten stroomt. Toegegeven, een raadselachtige vrijheid, en net dat maakt ze zo aantrekkelijk voor een kunstenaar. Ze vertegenwoordigt het verlangen om in een andere wereld te worden binnengezogen, om andere dimensies te verkennen en dus buiten de grenzen van de dagelijkse realiteit te treden.

Mijn BLOBs spreiden zich uit en weerspiegelen zo mijn voorliefde voor het ombuigen van de lineaire tendenzen van de oude architecturale orde naar meer afgeronde en vloeiende vormen: in een soort rizomatisch uitzwermende chaos. Dat strookt met mijn wens om een bijdrage te leveren aan het verhaal van de beeldhouwkunst – en daartoe behoort ook het verlangen om de meest elementaire vormen ervan opnieuw uit te vinden.

2. PLANTEN

Toen ik tijdens een wandeling in de Yuyuan-tuin in Shanghai gongshi-stenen tegenkwam die door water waren uitgehold, werd ik geconfronteerd met wilde, asymmetrische en chaotische natuurlijke vormen die de status van kunstvoorwerpen hadden gekregen. Een aantal jaar later bezocht ik de collectie Meissen-porselein in het Victoria and Albert Museum in Londen en stond ik weer oog in oog met schoonheid die in hoge mate gemanipuleerd was. Dit bracht mij ertoe met plantenmotieven te gaan werken in mijn BLOBs, wat uitmondde in het *Plant Mutation Project*. Ik wiste de natuurlijke kleuren van bladeren, stelen en fruit uit, alsof ze aan straling en genetische manipulatie onderhevig waren geweest, en speelde zo God in een virtuele toekomst waarin het doel is ultieme controle te hebben over mens en natuur.

De stillevenen waren niet langer onschuldig: gele aardbeien die zwaar van een vreemde plant af hangen, omkneld door een wit exoskelet, zijn bedekt met bloembladeren in een ziekelijk blauwe kleur. Is deze regressie naar een kruising tussen plant en dier beperkt tot planten en bomen, of kunnen wij als mensheid een gelijkaardige regressie verwachten in een niet zo verre toekomst?

Wat de antwoorden ook zijn, *Plant Mutation Project* stelt het soort verbijsterende vragen die we doorgaans het liefst vermijden. Onze vooropgezette ideeën worden in vraag gesteld wanneer de natuurlijke landschappen die we altijd als onze vertrouwde habitat beschouwden hier – tot onze ontzetting – in al hun onnatuurlijkheid getoond worden.

De 'tuin van de toekomst', aangevuld door experimenten met genetisch gemanipuleerde producten, vermengt visuele poëzie met ethische vragen. De mogelijkheid dat mijn surreële aardbei- en koraalcreatures ooit werkelijkheid worden, kan op de toeschouwer ook verontrustend overkomen, op zijn zachtst gezegd.

3. MENSEN

Alsof het om een nieuwe vorm van een BLOB-sculptuur gaat, lijken menselijke organen, beenderen en spieren de perfecte voorwerpen te zijn om een elementaire vorm te geven aan een nieuw alfabet om de mensen van de toekomst mee te tekenen.

De samenwerking tussen kunst, technologie en wetenschap is bijzonder nuttig gebleken om het menselijk lichaam af te beelden. De menselijke anatomie blijft het paradigma voor wie een verbeeldingsvol antwoord zoekt op scherpe vragen over onze vooroordelen en onze positie als soort, zowel vanuit het standpunt van onze kosmische grootsheid als op cellulair niveau.

Door BLOB-sculpturen niet alleen als endoskelet maar ook als exoskelet te gebruiken leek deze mens mij een uiterst problematisch wezen, dat een grenszone tussen buiten en binnen bewoont, tussen mens en dier, tussen fysieke vorm en mythisch verhaal. Door de verbeelding toe te laten om ingrepen te doen aan het strottenhoofd en de hersenen kwam een transhumanistisch geloof een stap dichterbij, maar mutaties in deze grenszones van het mens-zijn wijzen erop dat de kunstenaar een patent zou willen op deze nieuwe antropogenese.

In mijn zoektocht naar het verenigen van mens en machine heb ik krijgersbustes van cyborgs gemaakt, waarin elementen van hoofse ridders en helden worden gecombineerd met mangafiguren. Zo overbruggen ze de kloof tussen verleden en toekomst, tussen geometrische vormen en hedendaagse Transformers.

4. HUID

Wat begon als statische oppervlakken, werd uiteindelijk bedekt met huid, vel of een schild. De gladde buitenkant van de gepolijste BLOB-sculpturen werd verborgen onder een verweerd materiaal. De buiken en borstkassen lijken te bewegen, te ademen, chaotisch onder hun buitenaardse substantie.

Kosmische spinnenwebben strekken zich uit in elke richting terwijl ze een ruimte innemen die nauwelijks te omvatten is. Fragiel maar toch onaantastbaar, vloeiend maar toch beenhard omvatten ze zowel microscopisch kleine als monumentaal grote vlakken.

Het kan de toeschouwers doen denken aan de vleezige texturen van Francis Bacon, of ze kunnen er een eerbetoon in zien aan Eadweard James Muybridge, die een pionier was in het maken van bewegend beeld met zijn zoöpraxiscoop.

Deze mutaties van huid en vel, door de mens gemaakte fossielen – vanuit of buiten bekende evolutieprocessen om, hetzij intentioneel of als resultaat van blind toeval – bewijzen hun levensvatbaarheid in een reeks universa. Ongegeneerd stralen ze felle kleuren uit en stellen ze vragen over de zin van hun bestaan: maken ze, zoals het lijkt, deel uit van een dystopisch landschap en halen ze voor het eerst adem in de stilte na een kosmische storm? Of zijn het de pulpachtige aanzetten voor een nieuw technologisch tijdperk?

5. MASKERS

Ervan uitgaand dat de menselijke soort een periode van ongeziene evolutionaire ontwikkeling aan het doormaken is, vraag ik mij af hoe menselijke gezichten zullen veranderen, mensachtige maskers zullen worden, nieuwe interfaces waarin onze capaciteiten om kennis te upgraden en existentiële opportuniteiten uit te breiden geïntegreerd zijn.

Als kunstenaar ben ik mij zowel bewust van de belofte die inherent is aan een nieuw technologisch tijdperk als van het eeuwenoude filosofische en existentiële probleem van gewoon mens te zijn, niets meer te zijn dan een onontwikkeld en zelfs ongewenst kind van Gaia. Toch is er een transhumanistische droom die mij achtervolgt: hoe kan ik de meest iconische elementen van een mens, in het bijzonder het hoofd, opnieuw modelleren volgens de recentste paradigma's van de evolutiewetenschap?

De lijnen en kleuren van de maskers lijken ook op primaire levensvormen, zoals insecten en schaaldieren, en verwijzen naar de fases die we hebben doorgemaakt om mensen te worden. Ze herinneren ons eraan dat we niets meer zijn dan mutanten in een wereld die voortdurend in beweging is. Misschien vertellen de maskers ons dat wij zelf hybride wezens zijn, ergens tussen mens en dier in, met verschillende types evolutionair gevormde hersenen die voortdurend in conflict zijn met elkaar. Ergens in en doorheen deze maskers barst de klassieke afbeelding open, en dat maakt de wereld achter het masker minstens even interessant als wat errond is.